

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

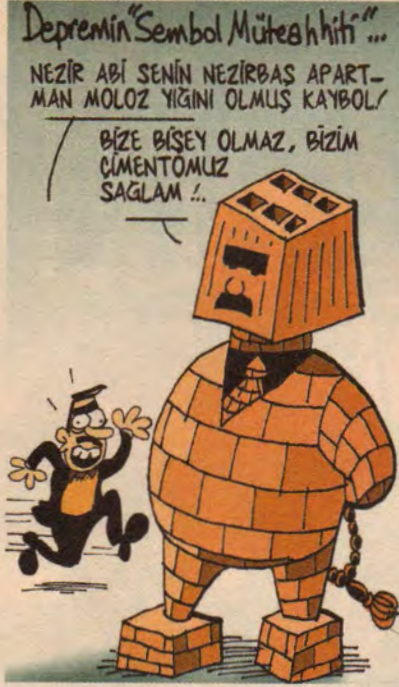
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU DERGININ
TÜM GELİRİ VAN
DEPREMZEDELERİ
İÇİN KULLANI-
LACAKTIR!

LEVAN

BETÜL YILMAZ

ŞURDAN Bİ KÖPEK
SESİ GELİYÖ..!

AY.

141

HOV HOV
HOV

DIRIRIT KUUPP

SAGLIK EKİPLE.
RİNİN DİKKATİNE!
4'ÜNCÜ BÜLGEYE
EKİP LÜTFEN... ENKAZ
DAN SES VAR

**HÖV HÖV
HÖV**

GELİYOLAR KARA

**HÖV
HÖV**

KURTU-LUCARZ

HAYLA
KI-ZANLI

O SIRADA BAŞKA Bİ KENTDE...

EYET SEVGİLİ SEYİRCİLER! EVİM BİNDİR
VAN KAMPANYAMIZ SÜRİYOR VEEEE
EVET AZ ÖNCE KURTULAN KİÇÜK KIZI
VE AİLESİNİ İSTANBUL'DAN Bİ BEYFENDİ,
AYVALIK'DAKİ YAZLIĞINDA MİSAFİR
ETMEK İSTİYOR, ÇOK GÜZEL HABER!

ÜHÜH!
ÜŞÜMESİN
ÇOCUKLAR
YAZIK YAVRUM,
KÖPEĞİ KURTAR-
MIŞ YAVRUMU.
GETİR ONLARI
ERDAL,
YAZIK YAA

VE DAHA SONRA...

EV EV
HEV

YAVRUM
DUR, BAK

KARA GELMEZSE
BEN DE GİTMEM
YAAA...

YAVRUM
DUR, BAK
ŞÖFOR AMCA
KIZIYO...

YAAGG, KARA'YI İSTERİM YAAA.
ÜHÜÜÜ... ÜHFEFE!

EVET EFENDİM... AYVALIK'DAKİ YAZLI-
ĞIMDA YAZ SONUNA KADAR MISAFİR
OLUYORDUM.

EVET EFENDİM, BEN ŞU AN
İSTANBUL'DAYIM. NASI YAPARIZ?

İKİ GÜN ÖNCE KENDİNİN VE SAHİBİNİN HAYATINI KURTARDI. ŞİMDİYSE, BİR AİLENİN KURTULMASINA SEBEP OLAN KARA, HAYAT KURTARMAYA DEVAM EDİYOR...

ÜHÜEEEEEE!
BEN KARA'YI İSTERİİM!
AHA AHAAAA
ÜHEE...

HEV
HEV
HEV-

YAVRUM

VE AYVALIK'TA.

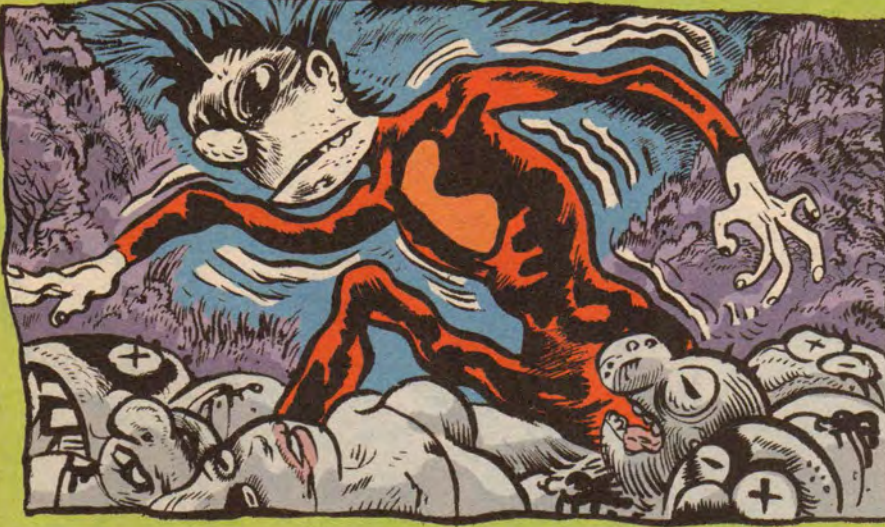
RAY

BAK
KARA'YI
İYİ Kİ GETİR-
MEYİSİZ.
KAHRAMAN
OL Dİ...

YAVAK

İSTANBUL DEPREMİ

BAHADIR BOYSAL

A mavutköy koruluğunda Sızıp Ne Kadar Uyumuşum Bilmiyorum. Hem Üstelik Buraya Nasıl, Hangi Alem-den Gelmişim?... Dehşet Bir Korkuyla Uyanmıştım Zaten... Bir Felaket Olduğundan Katiyetle Emindim. Ne Kadar Bi Süre Geçti... Onuda Hatırlamıyorum. Amavutköy'ün Arkasındaki Bu Büyük Koruluğa Kadar Gelmişim. Galiba En Sessiz Yeri Aradım Ve Buraya Geldim... Yıkılmamış Ama Terkedilmiş iki Konak Arasından Akıp Giden Saçma-

rüyor... Bu Akış, Bir Hayalet Gemi Olan Beni Tamamen Uyan-dırıyor! Böylelikle Üç Beş Saat önceki Büyük Yıkılış Geliyor Aklıma! Ve Reina... Ortaköy'den Arnavutköy'e Gelirken En Şaahane Ve Daimi Sosyete Mekan... Sanki Bütün Şehir Çok çayıp Bir Kıyafetle Orda idi. Don Gömlekle Fırlamış İnsanların Kapı önünde Giyindiklerini Görüyorum... Ekseriyası Yarı Çıplaktı... Demekki Bu Büyük İstanbul Depreminden Korkmamışlar. Demekki Tam Da Orda Mahşeri Eğlenirken Bu Deprem Olmuş, Paramparça Yıkılmış Ortalık. Ve Şimdi Son Bir Kere Güneş Doğsun...Gecenin VeleVKi Uykusuz Da Olsa Eli Eteği Çekilsin... Ama Ortalıkta Hala Bu Konuda Korusanlar, Bağırıp Çağırıp Çığlık Atanlar Var... Bugün, Herhangi Bir Şey Söyleme Gününde Değil... "Görevimizi Yapıyoruz" Dedi Bir Badıgıt. Oysa Ki Ben Herzaman Görevimi Yaptım. Hele Ki Bana Benimle İlgili Bir Takım Şeler Söy-

leme Hakkını Kendinde Bulan İnsanların Söyledikleri Vardı... Onlar Böyle Konuşmaya Devam Ediyorlarsa Artık Beni Düşmanları Olarak Görsünler. Deprem De Oldu... Artık Benden Nefret Etsinler...Bu Benim İçin Hediyesidir! Demek ki Gördükleri Yerde Bana Selam Vermeyecekler... AllahTan Keşke Başke Birşey Dilesem Diye Düşündüm O An.İnsanlar Kendi Hakiki Yüzlerini Alsınlar... Şehir Hayaletlerden Kurtulsun... Ve Sonra Ay... Çifte Minarenin Üstünde Yine Aynı Sakin Gülüşle Gösterdi Kendini... Tam Da Aynı Yerde, Kavak Ağaçlarına Sırmalarını Giydirmiş Bi Şekilde Bana Gülümseyerek Bakıyordu... Vücudum.. Zelzele Korkusundan Şemşmiş, Yanı Baygın Çıkıyorum Koruluktan... Ölülerin Arasından Geçiyorum... Ölüler İnliyor... Zaten Normalde, Hepimiz Büyük Ve Muazzam Bir Kadavranın Üzerinde Geziyen Kurtlar Olduğumuz Halde... Hayat Mütemadiyen ölümün Zaferini Teganni Ediyor.. Ve Toprak... Ölüle-

sapan Bir Yılan Gördüm... Üstüne Üstlük Bide Anılarımıda Sürükleyip Götürüyor... Kehkeşan Cüsseli,Siyah Derili Yıldız Pullu Yılan.. Annemi Boğazını Sarılıp Öldüren Yılan... Evimizin Sahibi,Düşüncelerimizin Efendisi. Anılarımı Sormadan Sürüklüyən Yılan, Çocukluğumun Yolculukları, Göçler, Bozkır Geceleri... Çadırcılar.. Bedesten... Sürükleyip Az Ötedeki Kır Kuyuya Götü-

ri Kucağından Fırlatan Toprak... Ayak-kabıranımı Da Çıkardım... Yürüyorum İş-te Yalınayak.

Dipnot: Ali Taran'a Bili Mukabele ile

Çarşı bütün acılara karşı!

İnsan, çoğu zaman kendinde saklı olanı bilmez. Büyük bir felaket anında, tavan arasında unutulmuş yorgun bir sandıktan çıkan, çocukluğumuzun sindiği eski oyuncaklar gibi, üstünü örttüğümüz insani duygular da ortaya çıkar. Toprağın yüzyıllardır içine çektiği sesler, ritimler bir anda, ortalığa saçılır. Ve insan dünyaya gelişinin ilk günü gibi çırılçıplak kalır bu sesin karşısında. Bizler, kendi dünyamızın güneşli sınırlarını, başkalarının acısını duyduğumuz yerde yeniden gözden geçiriyoruz; biliyoruz: "İnsanın acısını insan alır" (Şükrü Erbaş).

Toprağın pek çok hüreri insanda da var, kimi zaman alçak gönüllü, kimi zaman çölgü atan, kimi zaman da içinde nice cehverler saklayan insandan umut kesilmeyeceğine inanıyoruz. İnsanlık tarihi bize pek çok sıkıntılı aşamada, dar geçitte bu umudun güzel örneklerini taşımıştır. Bir başkasının varlığını hissetmek, bir başkasının sizin kederinize komşu olduğunu görmek çoğaltır insanı. Hazinelelerin harabelerin olduğu yerde aranması boşuna değildir. Bir deprem enkazından çıkartılmış taş aynadan kim bilir hangi yüzler, hangi mırıldanışlar geçmiştir. Görmeyi bilenler için her ayrıntıda bir insanlık dersi bulunabilir.

Büyük felaketler karşısında bu inancımızı daha bir tazeleniyor. Yoksulla zengini, üst katta oturanla alt katta oturanı, hastalıklı boğuşanla, sağlıklı olanı bir anda eşitliyor büyük felaketler. Ölümün karşısında yeni doğan bebekle, son nefesini vermeye hazırlanan bir hastanın aynı dar Alana sıkıştığını depremi yaşayanlar yakından hissetmiş olmalıdır. Geride kalanlar, gidenlerin bıraktığı boşluğu önce sessizlikle, şaşkınlıkla, sonra vicdanlarıyla, merhametleriyle doldurmaya çalışır. Geride kalanlar, eksilmeye için ellerinden geleninin fazlasını yapmaya zorunludur. Verecek hiçbir şeyi bulunmayan, mutlaka yapacağı şeyler vardır. Bir ortak sese, ortak tezahürata sesleriyle eklenebilmesi de değerlidir, çünkü insani değerlidir.

Yağmur, kar demeden futbol tribünlerini dolduran, bir sevincin peşinde tek yürek olan bizler, aynı gökyüzü altında islandığımız, geceleri aynı yıldızla baktığımız insanların acıları karşısında da

imkâna çevirmekten geri durmayacaktır. Bir arada yaşayabilme kültürüne fayda sağlayacak her türlü girişimin yanında olduk, olmalıyız da devam edeceğiz. Bu memleket-te son on yıldır en çok telaffuz edilen kavramlardan biri 'öteki'; biz biliyoruz ki öteki olmadan var olamayız ve bir bakıma öteki biziz. Biz olma duygusu, sıkıntılarının önünde insana güç veriyor. İnsanlığımızın nereye kadar uzanabileceğini ölçme şansı tanıyor. Hepimiz Vanlıyız bu yüzden.

Tribün, dışarıda birileri söğüşü direnmeye çalışırken kendi sıcaklığından soyunup, dışarıdakiyle hemhal olmak istemistir. Biliyoruz ki bunlar yeterli değil, fakat domino taşlarının birbirinin üzerine devrilmesi gibi kitleleri harekete geçirebileceği düşüncesi de dikkate alınmalıdır. Her insan küçük bir toplumdur; bir insanı bile gözden çıkararak lüksü yoktur hiçbir toplumun. Van'dan bize ulaşan çığlığın içinde yakın zamanda tecrübe ettiğimiz 17 Ağustos 1999'da, 03:02'de gerçekleşen, Kocaeli/Gölcük merkezli depremde yitirdiğimiz binlerce insanın da çığlığı var. İçtiğimiz su, soluduğumuz hava gibi insanın acısı da aynı olunca paylaşmak yabancı kalmamalı insana. Bazen hiçbir şey yapmamak da bir suçtur. İnsan sorumluluk sahibidir. Bunu bir ciddi yet, disiplin anlamında söylemiyoruz. Var oluşunu ortaya koyabilmesi için başka insanların varlığına katkıda bulunmaya çalışmalıdır insan. Yoksa akıl ve iradenin bize devredilmiş olmasının bir manası yok.

Çarşı'nın tribünde tuttuğu sesin içinde Pir Sultan'ın, Dadaloğlu'nun, Mahzuni'nin, Bergama köylülerinin, Kâzım Koyuncu'nun sesi vardır. Çarşı'nın azavının içinde bu topraklarda gadre uğramış, sesi kesilmiş, mağdur edilmiş insanların, toplumların sesi var olmaya devam edecektir. Kaz Dağlarında deviren bir ağaçtan, sırke hapsedilmiş yunuslara, zehirli etlerle katledilen köpeklerle kadar bütün canlıların yaşamsal hakları vardır ve güçlünün değil de haklının yanında olmayı şiar edinmiş isek kimsenin hakkına hâle gelmesine razı olmaz. Çarşı, haksızlığa rıza gösterenin zulme ortak olduğunu düşünür. Ve düşündüğünü, hiçbir engele boyun eğmeden yüksek sesle anons eder.

99' Ağustos'unda yaşanan o büyük depremde alt-üst olan şey sadece binalar değildir. Biz sadece böğrü yarılmış toprağı görmedik. O yarıktan içeri aklımızı soktuğumuzda bir doğal afet karşısında toplumsal örgütülüğümüzün olmadığını, depremi, ayakta uyuyarak karşıladığımızı, hantal devlet yapısının depremedelerin mağduriyetine melhem olmakta ne denli uzak kaldığını da gördük. Bu bir çeşit yakalanmaydı. Kendi çaresizliğimize yakalanmak. Dünya bize kapılarını kapatmış ve biz dışarısını 'içerisi' olarak kabul etmek durumunda bırakılmıştık. Bu, insanın kaderi olamaz. İnsan bir demiri işler gibi kendi geleceğini biçimlendirebilir. Belki düne sözümüz geçmeyebilir, fakat bugün geç değildir, geleceği şekillendirecek olan da bugündür. Her zaman yeniden başlamak için bir şans vardır; doğa bu şans bizi durmadan veriyor, bize kendi geleceğimizi hatırlatıyor. Dikkatinizi, aklınızı insandan yana olan değerlerde toplayın diyor. İşte Çarşı'nın yaptığı da budur. Dikkati ve aklı duyguyla işleyerek, insani değerler, insan onuru için sahaya sürmek. İzmit depreminin ardından, aslen Kütahyalı olan fakat uzun yıllardır İzmit'te ikâmet eden Ruşen Hakkı (1936-2010) 2Yırtılan Gece' adlı şiirini şöyle bitirecektir:

"Gece yırtıldı / korkuyu gördüm / savruldu oradan oraya / ve inanılmaz bir aşkla sarıldım / kırk yıllık karıma!"

Çarşı, gördüğünü göstermekten, duyduğunu duyurmakta bugün dek sakinmedi, bugünden sonra da sakinmayacaktır. Hiçbirimiz bir çocuğun içini ısıtmaya yetemeyecek kadar azalmış olamayız. Her kavram zıttıyla vardır; iyinin olma-

dığı yerde kötünün, doğrunun olmadığı yerde eğriden söz açamayız. Boynumuza taktığımız atıklar rengini bu diyalektikten alır. Gerçekle hayal gibi. Biri diğerinin sağlamasını alır ve onu tamamlar. Denizler soğuktan donarak ölürken boynumuza taktığımız o atıkların bir gerçekliği olacaksa, o atıklara ihtiyaç duyulan boyunlarda olacaktır. Orada renkler yoktur artık. Orada bir dostun omzuna elimizi atar gibi boynumuzun insanlık borcu vardır.

İnsanın içinde iyice oturmamış, yerleşmemiş duygular - tıpkı bir depremde yerkabuğunun oturmamış yerlerinin yerine oturması gibi- gündelik hayatın önümüze koyduğu bazı sarıscı olaylar karşısında yerini bulur. İnsan kararlı bir hal alır böylece. Dışarıdan gördüğümüz her türlü şiddet bizi içimizdeki bazı duygularla hesaplaşmaya götürür. Böyle böyle kendimizi de tanımış oluruz. Nasıl ki ağrı, bulunduğu bölgeyi bize yeniden hatırlatıyorsa öyle. Biz de nerde olursak olalım, muhakkak insanlık için bir imkâna sahibizdir. Bu imkânla sinanırız. Sadece kendimize ait olmadığımızı, başkalarıyla, kan bağımlı olmasa da insanlık bağımızın olduğunu anlarız. Bu iyidir. İnsandaki iyiliğin dışarıya çıkmasına vesile olur.

Deprem olduğu her yerde bir koşuşturma, bir çaresizlik, kaygı ve güvensizlik de ortaya çıkar. Bu, içten dışı doğru bir sarılsıma gibidir. Burada, gerçek bir kiracı olduğumuz, henüz gerçek anlamda yerleşik hayata geçmediğimiz bize fışkırdan derin bilgisidir. İnsan bütün önemli kararlarında çoğu zaman tek başınadır. Dünyaya gelirken ve dünyadan ayrılırken de yalın ve yalınızdır. Bu bir çeşit yetimlik duygusu gibi kimi zaman yayılır insanın içine. Kopartılmış ve yalnız bırakılmış olmak. Ne yapacaktır insan. İlle de kendi ikizini bulmak durumunda değildir, kendisine ihtiyacı olan birini bulması yeterlidir. Deprem zamanları, insanların bu arayışına da cevap verir. Bir işe yaramak, bir sıkıntıya yetişmek. Böyle böyle bizde saklı olan duyguları, kederleri güneşe çıkartabiliyoruz. Çarşı'nın yaptığı tek bir vücut halinde saklı tuttukları duyguları ortaya koymaktır. Başkalarının iyiliğini istemenin erdemli bir girişim olduğuna inanmaktır. Bunun somut bir karşılığı beklenmez, zaten karşılığı beklenerek iyilik adına yapılan her türlü iş insan için küçük bir felaketten başka bir şey değildir. İnsan, her zaman kendi felaketini kendi elleriyle taşıyor, bazen kendi dışındaki doğa güçleri öne çıkıyor ve insana karşı sert biçimde söz alıyor. Sürrekli bir diyalog halindeyiz doğayla, sürekli bir atışma hali. Bazen açtıkça bazen de gizli. Bu hep sürüyor, sürecek. Hak etmeden, izin almadan kopardıklarımızı, doğa bizden geri istiyor. İstemiyor, sormadan gelip alıyor. Buna karşı duyarlı olmak zorundayız. Doğanın da tıpkı insanlar gibi yas tutabileceğini düşünmeliyiz. Sel felaketlerinde bizi sürükleyen toprağın gözyaşları olmadığını kim söyleyebilir?

Felaketten nemalanan ve zengin olmaya çalışan kimi sefillere verilebilecek en erdemli cevabı Japon doktor Atsushi Miyazaki hayatıyla vermiştir. Ve bize: "Milletlerin gelenekleri başka başkadır, fakat iyilik her yerde birdir" (H.Heine) özdeyişini yeniden hatırlatır. Miyazaki sadece bu toprakların bir evladı olarak aramızda kalmadı; kardeşliğin önsözü gibi uzak diyarlardan bize uzandı. Ve bu önsöz okunmadan bu acı kitaba başlanamayacağını düşünüyoruz. Enkaz altından çıkartılan ve bir süre sonra aramızdan ayrılan Yunus'un gözlerindeki su katılmamış keder bizim de kederimizdir. Her ölünün, dışarıdan bakınca fark edemediğimiz bizimle keşilen, bize benzeyen birçok cephesi olduğunu düşünüyoruz. Hayat bize düşünme gücünü bahsetmişse, bu gücü başkalarının yararına kullanabilmekten çekinmemeliyiz. İnanıyoruz ki içimizin ışıkları açık kaldıkça insanlık sağlamsa ve kararlı adımlarla yürüyebileceği bir saha bulmakta gecikmeyecektir. Yeter ki insan insana gecikmesin.

ÇARŞI

tek yürek olmayı insani bir sorumluluk bilmektir. Başkalarının acısı bize ve duygularımıza tarih önünde kendimizi, içimizi de saklı tuttuklarımızı ifade etmek için bir şans veriyor. Ve böylece insana dair duyduğumuz sınırlarını yine başka insanların hareketle ölçmüş oluyoruz. Yaşadığımız çağ insanın insana yabancılaştığı, kapısını kapatmış, toplumun yerine bireyi öne fırlattığı bir çağ. Bu çağın katlını, şiddetini bir nebze olsun kenara çekmek isteyenler, insanlığı uğradığı felaketler karşısında susma hakkına sahip değildir. Çernobil faciasından, HES'lere, Bergama Köylülerinin dramından siyanür akan Kütahya'nın pınarlarına; Van'dan Silvan'a kadar nerede bir insanlık dramı varsa, yüreği ve vicdanı olan kendi imkânları ölçüsünde orada bulunmak durumundadır. Tribün, boynunda ve başının üstünde taşıdığı sembolik giysileri ucu yakılmış bir dost mektubu niyetiyle sahaya indirir. Aslolan insandır, insanın olmadığı yerde yemyeşil sahaların çorak bir bataklıktan farkı kalmaz. Çarşı, bir arada, omuz omuza bulunması, gerektiği zaman, öne atılarak insanlık için bir

HAREKET

METRİTAPDAN

Gayrisafi Millî Hâfıza

Mesud Ata

Japonya'da tek bir kişi camdan atladi

..O DA BİR TÜRK

"Japonya'daki depremi yaşayan Türklerden Selimhan Kılıç, sarsıntı başlayınca kendini camdan dışarı attığını söyledi. Kılıç, 'Biraz sakinleşince eve girdim. İkinci sarsıntıda da yine camdan atladım' dedi." [11 Mart 2011, Gazetelerden]

Seda Sayan'ın Kıvrık'ıyla 'Oradaydım'!

Bingöl depremi sonrası Telekom'un gazetecilere ayırdığı basın çadırında haber yazıyoruz. AKP iktidarının yeşillenmeye başladığı zamanlar... Başbakan Erdoğan'a hayranlığıyla tanınan antikacı Nil Demirkazık girdi içeri. O günlerde ana haber bültenlerini, manşetleri hangi mesele işgal ediyorsa soluğu orada alıyordu Demirkazık. Tabi jet hızıyla Bingöl'e gelmiş ve hemen buluvermişti bağışlı olduğu medya mensuplarını. Yardım yapacağını, kendisiyle gazetecilerin gelmesini istediğini söyledi. Biz bir kamyon erzakla geldi diye düşünürken elinde küçük bir çocuk bezi kılısıyla koşturdu peşinden muhabirleri...

S a b a h
Sabah Seda Sayan'ın maskotu olan kıvrık Mülâyim de depremin sonrası bir kamyonla Bingöl'deydi. Seda ablası programın sponsorları ne veriyse yollamıştı depremin

bölgesine. Mikserler, mutfak robotları, ketillər, epilatorler... Yardıma ihtiyacı olan aile sordu bana kıvrık; birkaç gün öncesinde yaşadığı trajediyi haber yaptığım ailenin yanına götürdüm ben de... Günler sonra bulabildikleri çadırı bir çocuk parkına kurmuş yoksul bir aileydi. Kısa bir konuşmanın ardından kamera çalışmaya başladı, mülâyim efendi felaketini anlatıyor Seda ablasına, kamyonundan eşya bakınıyorlar aileye verilecek... Çıkartıp elektrik süpürgesi ve tost makinesi verdiler çadırdaki yaşayan aileye! Şov devam ederken elektriksiz, halısız, çadır içine karton sermiş aile üyeleri ellerinde süpürge makinesinin borusuyla şaşkın şakın kalıvermişti...

Geç Kalan Şöhret

Düzce depreminin ardından "Deprem Dede" olarak ün yapan Prof. Dr. Ahmet Mete Işıkara yılın seksi

erkeği ilan edilmiş ve aklılara bu isimle kazınmıştı. Ancak Işıkara "60'ımdan sonra geldi. Bir boka yaramıyor" diyerek geç gelen seksi şöhretten yakınıyordu... "Depremle yaşamayı öğrenmek" tabirini de literatüre sokan Bay Deprem, o şöhretin sarhoşluğundan mıdır bilemiyorum şöyle bir açıklamayla da bilim tarihine adını yazdırmıştı: "2010 ile 2014 yılları arasında Marmara depreminin olma olasılığı yüksek. Olmama olasılığı da söz konusu..."

Tatbikat Depremleri

Polis ekibinin megafonundan "Deprem olacak herkes dışarı çıksın" anonsu üzerine aileler çoluk çocuğuyla don gömlek sokağa fırlıyor. Polisler tatbikat olduğunu öğrenen halktan linç edilmeden kaçıyor... Bir gün sonra yine "depremin olacak" söylentisi üzerine Kocaeli'de bir kadın kalp krizi geçirerek hayatını kaybediyor. [27 Haziran 2000]

Balikesir'de bir deprem tatbikatı... Vali Utku Acun, tatbikatın senaryosu gereği İçişleri Bakanlığını arayıp "Müsteşarım 7.0 şiddetinde deprem var!" diyor. Konuşmaya şahit olan bakanlık personeli panik yapıp yakınlarına bildiriyor. Kullandıkları kulağa hızlıca yayılan haberle işler çırgından çıkıyor. Emniyet Genel Müdüğü hemen geçmiş olsun açıklaması yaparken Kandilli Rasathanesi'nin telefonları kilitleniyor. [2 Ekim 2002]

Şaka gibi tatbikatlardan bir tanesi de yakın bir tarihte Ankara'da oluyor. Bir ilköğretim okulunda deprem tatbikatı sırasında dışarıya çıkmak isteyen öğrencilerden biri düşüyor. Bu öğrenciyi takılan 15 öğrenci de üst üste düşerek zincirleme kaza geçiriyor. [1 Mart 2011]

Genelev parasıyla cami inşaatı

İzmit'te 17 Ağustos Depremi'nde ağır hasar gördüğü için ibadete kapatılan Fevziye Camii'nin yeniden inşası bir kuruluş şarkıcı Mustafa Keser'le anlaşıyor. Bunu duyan müftünün tepesi atıyor, "İbadet edilen cami veya mescit helal parayla yapılmalı. Dinen, örf ve adetlerimize göre bir konserin parasının cami yapımında kullanılması caiz değildir" diye karşı çıkıyor...

Olayın ardından Prof. Dr. Hüseyin Hatemi "Ahmet Özhan ilahiler okuyorsa, ya da Beethoven konseri veriliyorsa,

Müftü saçmaladı Konser parasıyla cami olmazmış

Marmara depreminde ağır hasar gördüğü için ibadete kapatılan

konser gelenler de paranın böyle bir amaca tahsis edileceğini bilmesi şartıyla, cami yaptırılabilir." diye görüş bildirirken Zekeriya Beyaz bombayı patlatıyor: "Genelev kazancıyla da cami yaptırılabilir."

Millî Hâfıza Tarihte Bugün

26 Ekim 2011:

"Bundan sonraki artçı sarsıntılarda, ağır ve orta hasar olmayan vatandaşların evlerini kullanmada herhangi bir sorun yok. Vatandaşların artık normal hayata dönmelerini istiyoruz. Evlerini kullanmasını istiyoruz." [Van Valisi Münir Karaloğlu]

27 Ekim 2011:

"Toplanan deprem vergileri sağlık, eğitim, duble yollar gibi 74 milyonun ihtiyacını karşılamak için kullanıldı." [Maliye Bakanı Mehmet Şimşek]

29 Ekim 2011:

"Bugün itibarıyla diyebilirim ki; deprem açısında en güvenilir Van ve Erçiş'tir. Çünkü buradaki fay kırılmış ve enerjisini boşaltmıştır." [Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar]

29 Ekim 2011:

"Hangi ülkeler hemen aradı, yardım gönderme teklifinde bulundu, elimizde listeler var. Tabii öncelikle kendi potansiyelimizi görmek amacıyla arama kurtarma yardım ekipleri bekletildi." [Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay]

29 Ekim 2011:

"Oooo koskocaman sarayda oturuyorsunuz hiç gel dediniz yok..."

"Sayın başkanım biz de buraya çadır kuralım, bir mekan tatalım mı ha ehezehe..."

[İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin deprem bölgesinde]

10 Kasım 2011:

Van'da 5.6 büyüklüğünde ikinci bir deprem oldu. "Oturulabilir" raporu verilen otel yıkıldı. Gazeteciler ve Japon kurtarma ekibi enkaz altında kaldı. Bakan Bayraktar'ı dinlemeyen Vanlılar bugün hayatta.

"Varto depremini düşün, yardım olarak Batı'dan gönderilmiş bir kutu süttozunu ve sütyeni.

"Bayan sütyen" acımızı paylaştı

Wonderbra sütyenlerinin

Adam süttozuyla evinin duvarlarını badana etmişti, Karısıysa saklamıştı ne olduğunu bilmediği sütyeni, Kulaklık olarak kullanmayı düşünüyordu onu kışın (...)"

[Cemal Süreya / Afyon Garındaki]

KURUP VAN İÇİN UZULÜLER.

ÖRDEK BOB VE YARDAKÇILARI DEPREM TATBİKATI YAPIYOR...

HASSAS ÇİZER FELAT DELİBALTA VE ÖRDEĞİ BOB

DEPREM OLDUĞUNU DUYAR DUYMAZ
UÇAĞIMA BİNİP KOŞA KOŞA
BURAYA GELDİM... BU GÜNE
KADAR HIÇBİR HÜKÜMET
BENDEN HIZLI OLAY
YERİNE İNTİKAL
ETMEDİ... SEN DE
KİMSİN?

BEN
MIYAZAKI...
BEN DE
JAPONYA'DAN
GELDİM
VAN'A!

OO SICACIK!.. BİR DE VAN'DA
HAVA SICAKLIĞI SIFIRIN ALTINDA
ON DERECE DİYORLARDI..!

AHA DA
DEVLETİN
ELİ!..

VAN

Sefer Selvi

TARIK ÖĞRETMEN...
SIDIKA ÖĞRETMEN...
HASAN ÖĞRETMEN...
TACETTİN ÖĞRETMEN...
FAHRIYE ÖĞRETMEN
...

BURDA!

Bİ DEPREM DAHA
OLSA, ELİMİZDE VERECEK
BİR ÇADIR BİLE
KALMADI...

YANI?..

YANI SİZ ÇOK
ŞANSLISINIZ!..

Bilanço ağır...Rakamları biliyorsunuz. Depreme ilişkin literatürümüzü bir kez daha yeniledik. Yeni sözcükler hatta yeni deyimler bile türettik. Başbakan' " hele bu kış biraz dişinizi sıkın" diyor bize. Van afet bölgesi ilan edilsin diyenlere ise cevabı hazır : afet bölgesi ilan edersek bir çivi bile çakamazsınız diyor. Sonra ekliyor başbakan " ağız olan konuşuyor" Biz zaten anadilimiz olan Kürtçe ile bir türlü derdimizi anlatamamıştık. Ağızımızla kuş tutsak yine de bu AKP' ye anlatamayacağız derdimizi...Ama efendiler gerçek bildiğiniz gibi değil.

Çocuklar soğuktan ölmeye başladı. Çocuklar açlıktan ölmeye başladı. İlk 24 saatte, olmayan kapasitenizi görmek için kaç yüz insan enkazlarda yaşamını yitirdi efendiler...? İlk üç günde neden koordinasyonu sağlayamadınız ve anlı şanlı TÜRK DEVLETİNİ neden enkaz altında bıraktınız...?

Ve insanlar hala çadır bekliyor. Kışın böyle geçmeyeceğini sizde iyi biliyorsunuz.Hala Van ve Eriş ile ilgili planınızı açıklamadınız.

Geçici konutlar hala ortada yok. Kalıcı konutların yükünü ise utanmadan insanlarımızımıza yükleyeceksiniz. TOKİ konutları inşa edecekte, hak sahipleri bunu 20 yılda geri ödeyecek.

Van' ı afet bölgesi ilan etmemenizin altında yatan nedeni başbakan açıkladı...Van belediyesinin ödeneği artacakmış...Paralarda başka yere gidecekmiş...İnsafınız kurusun. Bu ayrımcı politikalarla tarihin kara sayfalarına geçtiniz bile. Erciş belediyesi AKP de. Onun temizlik ihalesini yapıp ödemeyi Afet fonundan yapacaksınız. Ama BDP li Van Belediyesi-nin İller Bankası payını borç erteleme sözü vermenize rağmen % 40 ını keseceksiniz. İnsafınız kurusun...

Van ı neden afet bölgesi ilan etmediğinizi inandırıcı gerekçelerle birlikte derhal kamu oyuna açıklamalısınız.

Yoksa gizli ve açıklamadığınız bir nedeni mi var? Sizi bu afetin boyutlarını yoksa ortaya çıkardığı mali tablo mu korkutuyor? Yoksa ekonomik krizin teğet geçmeyip'te 7.2 ile size vurmasından mı korkunuz?

Van ve Erciş hayalet kentler artık...İnsanlar göç etti ve hükümet sadece seyrediyor.

Elbette yaralarımızı saracağız AKP' ye rağmen.

Yeter ki dayanışmamız ve Van'ın güzel geleceğine olan inancımız sürsün.

Nazmi Gür
BDP Van Milletvekili

DEDE HIRKASI

Alper Çelik

GÜZELİM, NASIL DEPREM ÇANTASI HAZIRLAMISIN BÖYLE LAN!..

OHA! RUJ VAR Bİ SÜRÜ!..

HEP ÖNEMLİ ŞEYLERİ ALDIM AMA!..

ORADA 2 TANE DE RİVEL VAR AKILIM!

YUH ÜTÜ!..

PİLİPS!

Naklen

MERT DELAĞÇIOĞLU

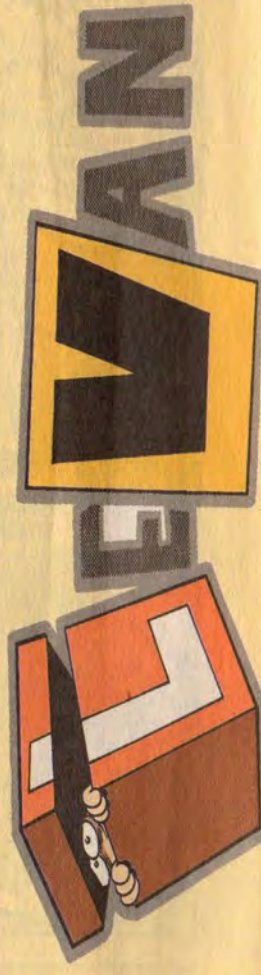
Cemal Söyleyen

Bu enkazdan yüzlerce ölü çıktı!

Kaan Ertem

DERİNLERDE SİNSİ DİYALOGLAR

Atilla Atalay

- Hööööyff, hööyff...
- Öööle ikidebir derin derin iç geçirip durmayın mütahit Fikri Bey. Hatırlatırım, şu anda enkaz altındayız, hiç bir yerden hava alamıyoruz, oksijenimiz sınırlı...
- Pehe... Şimdiki beyle olduk de mi müdür Firuz Bey. Debrem oldu, ortalık göçtü gitti bütün müteahhidler, "tüü kaka" oldu. Yehu, şu belediyeçi milleti gadara namkôr insan gördüysem, şerefsiz evladiyim ha. Yidirip iştirken iyiydik amma. "Senin ruhsat işi golay Fikri'cim, at bi on milyon, yeşil alanı giyisinden yiylim, sana inşaat arsası çıkaralım" demeler, yok efendim, bizim mühendis oğlan evleniyo, düğününde senin cipi gelin arabası yapalım, hatta, sen o cipi bizim mühendise hediye et" şeklinde rica yollu gasplar... Geçti tabi o günler. Öküz öldü ortaklık bitti.
- Öküz henüz ölmedi Fikri'cim. Hâlâ yaşıyor, hatta gereksiz yere konuşup oksijen tüketiyor...
- Demek eyle Firuz Bey. Kim derdi ki günün birinde Dingirdakdere Belediyesi Fen İşleri Müdürü Firuz, Müteahhid Fikri'nin nefeslerini bile sayacak. Vay dünya, yalan dünya. Hööööyff uleyn hööööyff...
- İnadına mı yapıyosun Fiki? Az yavaş, emme oksijenleri...
- Aaayh benim salak gafam ahh... Sen yime, belediyeye yidir, üç gurusunu, encümenlen, reis muaviniylen, bazı zabıta arkadaşların paylaş. "Bizi öööle bi pavyona götür Fikri" desinler "he" de. "Canımız Moldavyalı Hatun çekti" desinler "he" de. "Bakanlık müfettişine guzu çevir, Reis'in oğlu kız hamile bırakmış, barda

olay çıkarmış, bi adam bul üstüne alsın... Bul Fikri, getir Fikri, yidir Fikri".... Neticeye bak... Şimdi Fikri'nin aldığı nefesler sayılıyor...
- Sade nefesler değil, deminden beri şu kırıye koyduğun demirleri de sayıyorum. İnsafın kurusun Fikri. Bu kadar da çalınır mı lan? Bi kırıye iki tane demir konulur mu?
- O demirlerin parasını gıtır gıtır sen yidin Olimpia Pavon'da müdür efendi. Çimentolar da oğlunun bindiği cipe gitti. Balkonlardan çaldığım ikişer metreyle, kızını İngiltere'ye lisan

okuluna gönderdin. Eksik kalıp dahtalarının parasıyan, hanımın göbeğindeki yağları emdirdi.
- Karımın göbeğini ağzına alma edepsiz adam. Derhal makamımı terket.
- Terkedebilsek edecez de, makamın tepemize çöktü.
- Senin yaptığın şey tabi çöker. Şuradan hayırlısıyla bi kurtuliyim ilk işim toprağı öpmek olacak. Yani yeryüzündeki toprağı. Soona da rezilliklerini bir bir ortaya dökücüm. "Gasteler alçak müteahhit hesap ver" diye döşenmeye bi başlıyacaklar, dooru ipe yollıycam seni...
- Gidelim len mahkemeye. Edelet var bu melekette. Hadi ben çaldım. Belediye niçün bakmadı proceye, niçün mühendisini yollayıp kontrol ettirmede. Çıkmiyacak mi bunlar ortıya? Hadi, memurin muhakemat gıl tüy diyip işi savsaklattirdin. Benlen pavyonda şansözün donuna para sokarkene, effendime sööliyim hevaya silah sıkarkene çek'len fotoğrafların noolucak? Medya ööle memurin felan dinlemez, çıkarıverir adamın ipliğini pazara.
- Güliim bari. Medya dediğin ikibükük gastenin, bizim belediyenin sınırları içinde iki tane ruhsatsız, iskansız binası var. Ayrıyetten daha geçegün "S.S Haber Hayat Kent Gasteciler Kooperatifi" yapmak için arsa istemeye geldiler... Salak mı adamlar bindikleri dalı kessinler.
- Tabi ya salak olan benim. Hem ne salağım. Size ilk yidirdiğim parayı hatırlıyorum da... 450 Bloklu bi iş için başvurduğumda, "şu eksik bu eksik", diye beni bi müddet ruh hastası ettikten soona. "Bu-

nun sonu yok, sen bizim belediyeye iki ambulans hediye et olsun senin iş" dediydiniz. Sevaptır, rüşvet sayılmaz diye düşünüp aldım geldim ambulansları. Fakat o yamyam reis muavini, "Fikri" dedi. "Nebicim ambulans getirmişin, sen bizimden dalga mı geçiyon" dedi... Neymiş, üzerindeki "ambulance" yazıları terseten yazılmış. Bakınca ne yazdığı anlaşılmıyomuş. "At şuraya üç milyon, bize sahte ambulans kakalediğin için işlem yapmayalım, ruhsatını da verelim" dedi. Sooadan anladım, bütün ambulanslar ööleymiş. Alayınız yamyamsınız lan. Çoluk çocuk katilisiniz...
- İhihi... Sanada mı yaptıydık o ambulans numarasını... İhihi. Ulan bi de şark kurnazı geçirsiniz ihhihi. Zavallı saf tetikçiler. Si-radan hırsızlar. Şşüüt... Hop hop. Olm, tekmelemesene lan o kala-sı. Ya, bi dur, tavan üstüne çökücek... İhihi... Şaka yapıyosun di mi Fikri'cim... Bak işler düzelicek. Çıkınca yine eskisi gibi al gülüm ver gülüm, çeviririz çarkı...
- Demek ki ben salakım haa. Çıkınca beni atmanız, "eşek mütahit" diye medyanın önüne. Siz müdürler amirler, başmühendisler, süttün çıkmış ak kaşık haa. Soona başka bi saf mütahit bulup onu tetikçi yapcaınız kendinize... Fekat, sen çıkamıycan Firuz'cum. Enkaz altında ezilmiş münevver bir inşaat müdürü olarak anılacaksın.
- Saçmalama Fikri. Ben sana salak demedim. Beynine az oksijen gidiyo yanlış duymuşsun onu sen. Tabi yaa sen sıkıldın ondan oldu. Gel ben sana bulmaca soriim vakit geçirelim... ha... Yer altında yağlı kayış.
- Yılan... Sensin işte o. Yeraltında yağlı domuz...
- Bak... Gerçi daha zor anlar için saklıyodum ama. İstersen, yani acıktıysan, makam akvaryumumdaki siyah balıklan yiyebiliriz. Hem sümenimin arasında yufka da var. Ahır ruhsatı alabilmek için bi köylü getirdiydi... Yapma... Yapma diyorum. Tekmeleme o direği...
- Gülegüle Firuz. Artık öbür dünyada Tüba ağaçlarını kesip zebanilere eksik malzemeli inşaat ruhsatı ayarlarısın...

'Bölünmez Bir Bütündür Erciş İle Fay Hattı'

Levent Orhan

29 Mart 1997 Cumartesi.. Sayı: 291.. 75.000 TL. (KDV Dahil) ISSN 1300-4667

"BİZ AĞLAMAYALIM DA KİMLER AĞLASIN!" Dünyanın en sulu gözlüleri Türkler...

Radikal gazetesi yazar Mithat G.'nin yazdığını öğrendiğimize göre, "Türkler dünyanın en ağlayıcı ırkıdır" seçmiş. Bu haber, "New Scientist" dergisinde yayımlanmış. Hollanda'nın Tilburg Üniversitesinin yaptığı bir araştırmaya göre, en çok ağlayan ülkeler arasında birinci Türkiye, ikinci Şili, üçüncü ise Amerika Birleşik Devletleri çıkmış. Habere dayanarak harikalarla, resimlerle anlatılmıştı ne kadar çok ağlayan adam olduğunu düşünmek gerek. Öyle ya, her sene yazın, dünyanın başka ülkelerinde yerli halkların mitinglerinde bu kadar ağlayan katlihanın sayısı az değil. Ne Fransızlar'ın Marokko'da, ne İngilizler'in Pune'de, ne Almanlar'ın Mısır'da, ne Ruslar'ın Krokodil'de, ne de Amerikalılar'ın MAD dergisinde bizim mitinglerinde olduğu kadar ağlayan adam çıkmadı. Doğrusu bu habere dayanarak koder, "Ya biz neye bu kadar ağlayan ırkızlar (Türkler) diye düşünmeli de değil ama şun kadar düşünmeli. Mezarın anıtları kardeşleri soruyolara paslayalım. Ancak şu da bir gerçek ki, bizim çağlar ağlayan da kimler ağlasın?"

Ağlamak ta tıpkı gülmek; büyük, avcı acıların pençesinden insanı sağ salım çıkarmanın, ayağa kaldırıp üstünü başını çırpmanın, onu yeniden yürüt-bilmenin kadim ve en etkili yolu belki de.

Doğrusu şu fani dünyada, bu yalın insani duygu durumunun hakkını bizim kadar verebilmiş pek az topluluk vardır. Doğana da ölene de aynı iştahla ağlarız biz. Düğünde, cenazede, okulda, hastanede, mahpusda, askerde sayısız nedenler bulunur bizde ağlamak için. Yangından, selden, depremden sonra başka toplumlar da ağlar ama biz, başkalarının ağlamak dışında yaptığı şeylerin de yerine geçecek kadar derin ve geniş ağlarız. Bu yüzden folklor hazinelerinin en nadide parçası "ağlıtlar" olan başka bir toplum yoktur.

New Scientist dergisinde yayınlanan bir habere göre Hollanda'nın Tilburg Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırmada dünyanın en çok ağlayan ülkeleri sıralamasında Türkiye birinci, Şili ikinci seçilmişti. Haberi 29 Mayıs 1997 tarihli sayıda "Biz Ağlamayalım Da Kimler Ağlasın" başlığıyla kapaktan duyuran Leman yazar ve çizerleri de o gün, Almanlar'ın Titanic'i, Ruslar'ın Krokodil'i, Fransızlar'ın Harakiri'si, İngilizler'in Punc'u ve Amerikalılar'ın Mad dergilerinin tamamının toplamından daha fazla ağlayan adam çizdiklerini fark etmenin şaşkınlığı içindeydiler.

Mezarımın Taşı Urfa'ya Karşı

Mezarımın Taşı Urfa'ya Karşı

Şiir Okuma Klavuzu'nda, barbar ile medeni'nin dünyaya bakış tarzlarını karşılaştıran İsmet Özel, medeni aklın baktığı şeyle ilgili fonksiyonel, barbarınsa ahlaki bir beyanla rahata kavuştuğunu söyler. Gerçekten

de ağıtlarımıza karışan medeni dünyaya ait binlerce fonksiyonel aygıt, her nasılsa "zalım kamyon", "soyka taksi" gibi ahlaki değerlendirmelerle yüklü beyanlara konu olup çıkarlar. Bu yüzden her on yılda bir üstümüze çöken betonların altında neleri yitirdiğimizi gerçekten merak ediyorsak; Almanların köpekleri, Japonların detektörleri yanında mutlaka ve mutlaka ağıtları da sürmeliyiz sahaya.

Milli acılarının önemli bir kısmını deprem elinden tatmış bir halkın ağıtları arasında, acaba deprem üzerine yazılmış birkaç örnek bulabilir miyim umuduyla folklor derlemeleri arasında gezinirken, sanırım aklım bir yönüyle de sürekli depremle meşgul olduğu için okuduğum ağıtların birçoğunda, ölünün ağızından yapılmış ilginç ölçüde detaylı defin merasimlerine rastladım. Mezarın yeri (yol üstüne, Ak kavağa, Dağ başına kazınlar), yönü (Urfa'ya, Bozdağ'a karşı), derinliği (belden aşağı, derin edin, derin kazın), çapı (dar olsun), bakımı (su serpin, serin edin, al yeşil dökün) gibi öyle ayrıntılı merasim tasvirleri var ki, insana ister istemez ölünün mezarına dönük bu mimari ve peyzaj ilginin belli bir kısmı sağken yaşadığı mekana aktarılabilse bir çok felaketle kolaylıkla başa çıkabileceğini düşündürüyor.

Aklımda, nasıl olur da ölümlerin mekana dönük ilgisi dirilerden daha diri olabilir sorusu, okuduğum ağıtlarda deprem acısının izlerini sürerken bambaşka bir hazineye ulaştım: "Erzincan'ın Göz Yaşları (Deprem Ağıt ve Destanları)" adlı bir kitap... 1992 Erzincan depreminin ardından Erzincan İl Kültür Müdürlüğü tarafından derlenen deprem konulu yüzlerce ağıt ve destan bu kitapta bir araya toplanmış. Kitabı değerli kılan en önemli özelliği ise yalnız 92 depremi değil, Erzincan'ı sarsan 1939 ve 1983 depremleri üzerine yazılan ağıt ve şiirleri de kapsaması. Hatta Kul Nuri, Dursun Cavaklı gibi aşık ve şairlerin hem 83 hem de 92 depremi üzerine yazdıkları ağıtları karşılaştırma imkanı bulabiliyorsunuz.

Behçet Kemal Çağlar, depremi Cumhuriyeti yerme fırsatı olarak gören Ahmet Altan gibi o da bunu tapınma fırsatına çevirmiş:

"Batıl mabetlere harcadıklarım
O sa da dökülmüş, kırılmış yarım
Elimin altında ne ise varım
Kendimin yapısı olacak Kabem"

Osman Yüksel Serdengeçti'ye ne demeli, kendisi Atsız davasında mahkeme içinde Sabahattin Ali'ye saldırarak, Malatya suikastından ötürü Necip Fazıl ve Hüseyin Üzmez'le birlikte hapis yatan, sonradan AP milletvekili olup, Said Nursi'nin " oğlum olsa idi senin gibi yetiştirdim " iltifatına mazhar olan bir Türkçüdür. Necip Fazıl'ın bütün uyarılarına rağmen şiir yazmayı sürdürdüğü anlaşılıyor:

"Erzincan dağları karlıdır karlı
Evlerin yerinde çadırlar kurulu
Yoksa tarihlerin o hunhar kurdu
Cengiz mi geçiyor şanlı Erzincan
Kelle mi biçiyor namlı Erzincan "

Elleri Koynunda Bir Bayan Ağlıyor

39'un bahaneci ağıtçıları içinde belki de en renkli ve de en affedilebilir Talibi Coşkun olsa gerek. Onun bahanesi çok masum çünkü. Keklik Emine adlı bir vefasız vurgun. Garibim lafı buraya getirinceye kadar tam 35 dörtlük yazmak zorunda kalmış. Talibi'nin ağıdı aynı zamanda bize, o yıllarda yasak olan iki dilden birinin Türkçe olduğunu söyleyen Cemal Süreya'nın ne demek istediğini de açıklıyor. TDK'nın Öztürkçe bas-kısı karşısında muteber ve meşru olabilmek için, türkülerin bin yıllık "elleri koynunda ağlayan gelin"ini, "elleri koynun ağlayan bayan" yapmış:
"Böyledir mukadder böyledir takdir
Şu beyaz dünyanın karası çoktur
Tercan'da zaiyatın hesabı yoktur
Elleri koynunda bir bayan ağlıyor

Yarabbi sen bize eyle yardımı
Böyle zelzeleyi kimse gördü mü
Birazda söyleyim kendi derdimi
Çarkı felek gibi dönen ağlıyor

Vefası olmayan yare güvendim
Hakikatsız sevdalardan usandım
Keklik Emine'nin aşkına yandım
Aşk elinden yanıp tüten ağlıyor"

Paşam da Yoruldu Canım Erzincan

1983 depremi bir öncekine göre çok daha az hasarla atlatıldığından olsa gerek, iki şiirle geçirilmiş koca kitapta. Bu şiirler en ufak bir acı, sitem, şikayet içermediği gibi Allaha şükür, devle-
lere sağlık ve afiyet temennileriyle dolu. Dursun Cavaklı'dan bir şiirle yetinelim:
"Alarma geçti üçüncü Ordu
Durmadan çalıştı çadırlar kurdu
Askerler kuşandı nöbete durdu
Onlarda yoruldu canım Erzincan

Ordu komutanı emir veriyor
Askerler durmadan yardım ediyor
Halkın dertlerini gezip soruyor
Paşam da yoruldu canım Erzincan"

Ağıtlarda Modernite ve Kalkınmacılık

13 Mart 1992 depremi üzerine yakılan ağıtlara genel olarak göz gezdirdiğimizde, 39 ve 83 ağıtlarında rastlanmayan iki yeni tema beliriyor: Göç ve Kalkınma. Örneğin Metin Çankaya, Terketme Sılanı adlı şiiriyle göç hazırlığındaki hemşerilerine şöyle sesleniyor:

"Sanır mısın, buraları boş kalır
Ey hemşerim, sen buradan gidersen
El gün gelir bu diyarı doldurur
Pişman olur, ah edersin sonra sen ...

İçin buruk, kalbindeki sızıyla
Bir gün gelir, memlekete dönersen
Salınır ağıyarı, oğlu kızıyla
Hak selamın, alamazsın sonra sen"

Halkımızın gündelik yaşayışında sıkça rastlanılan modern oturmamışlık için sıkça atıfta bulunulan bir vakıadır göçebe geçmişimiz. Psikiyatrist Erol Göka, Türklerin Psikolojisi adlı eserinde hemen hemen tüm akıl dışı davranış biçimlerimizi bu sebebe bağlar. Ne var ki, o da tıpkı ilerleme fikrinden vazgeçemediği için "barbarı" son duruşmada bir medeniyet aşısına indirgeyen Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi modern hayata intibak konusunda fazlaca iyimserdir.

Kalkınmacı ağıtları okurken, barbar temayüllere en ufak bir çıkış şansı tanımaksızın, ne pahasına olursa olsun onların da kendi meşreplerince bir modernite yorumu tutturacaklarına bütün kalbiyle inanan Erol Göka'yı sık sık hatırladım. Ama içlerinde Mevlüt Çetinkaya gibi, öyle bazı örnekler var ki, insan, inşallah Erol hocam bunu kastetmemiştir diyor:

"Bir Erzincan düşlüyorum
Cıvı cıvı insanların kaynaştığı
Cazibeli, çekici, güzel
Batıyı andırır, peri masalı türünden
Şehvetli yapılar, gösterişli işyerleri ...

Organize sanayi faal durumda
Mermer fabrikası ve diğerleri üretimde
İnşa halinde yeni yeni fabrikalar
Erzincan doğu değil
Batıdan bir parça artık"

Kul Nuri, kalkınmanın devletçi ekonomideki sacayaklarını saymakla yetinmiş:
"Bir Sümerbank, bir de Şeker Erzincan'ın kıymeti,
Ağır bakım, Üçüncü Ordu şeref ile şöhreti
Söz söyletmez, başta tutar devleti
Yüzü aktır, başı diktir şefaattli Erzincan"

Alaaddin Keçeci fazla ahlaççı:
"Bir Cuma günüydü, koptu kızıl kıyamet/ Ey Allahım sen kullarına yardım et/ Kimi dünyada kalırken kimine çıktı davet/ Şu andaki haline bak, bak ta utan Erzincan "
Bir dede gibi müşfik, canım Halis Şehsuvaroğlu: "Nerendeydi yaran, nerende derdin/ Ne idi stresin neden gerildin/ Binlerce yuvayı yerlere serdin"

"Doğu'nun Parisiydin nazar mı değdi sana/ Dur artık sallanma canım Erzincan" diyen

Doğukan Okur, inşallah evlenmiş, çoluğa ço-
cuğa karışmış ve unutmamış yazdığı bu şiiri.
Aralarında öyle ağıtlar var ki, eğer kafa
bulmuyorlarsa, birinin böyle içli, böyle naif
ağladığı bir dünyada yaşamak insanın içini
yeseştiriyor:

"İmini cimini salladı kökten
Ne arasan vardı yoğurttan sütten
Ağır hastalanmış dokunma lütfen
Gözyaşın Kemah'a akar Erzincan "
-Faruk Yerli

"bu kez depremzede Erzincan'dayım
Çayırılı, Otlukbeli, Tercan'dayım
Rahatım, keyfim pek yerinde; amma
Deprem korkusuyla heyecandayım"
-Sadık Altunkaynak

'Federal Almanya'dan Köpekler Geldi'

Deprem ile 'siyonizm', 'anarşi' ve 'vatan bölünmezliği' gibi temaslarıyla Abdurrahman Tektaş'ın ağıdı tam Erol hocamlık:

"Çığ altında kalan kardaşlarım
Çağırda bulunuyorum dindaşlarım
Özel T.V.'leri birliğe çağıralım
Hep birlikte bunlara çare bulalım

Şehit kanlarıyla sulanan vatanım
Birlik beraberliğimizi bozmayalım
Kemikleri sızlıyor şahit ataların
Ermeni Siyonistlere fırsat tanımayalım"

Cihangir Bektaş duyarlı mı yoksa:

" Zalim anarşistler eder ateşi
Ne arkadaş dinler ne de kardeşi
Kimi çavuş idi kimi onbaşı
Seneler seneler kanlı seneler
Al kanlar içinde can veren erler"
- Cihangir Bektaş

" Akşamın yedisinde bir deprem oldu
Toprak altında kalanlar bağrımı deldi
Federal Almanya'dan köpekler geldi
Ölenleri buldu canım Erzincan "
-Şükran Şahin

Sallan Ercişim Sallan

En şiddetli sağanaktan girip en sulu se-
ken atanlarından çıktık ama mesleyi bel
kemiğinden kavrayan iki ağıt var ki en so-
na sakladık. Onlar Erzincan demiş ama siz
dilerseniz Van deyin dilerse Dinar:

"Bölünmez bir bütündür
Erzincan'la fay hattı
El oğlunun vicdanı
Kapkara ve berbattı

Binlerce yanan canı
On ton demire sattı
Belli Değil şimdilik
Kimler kimleri sattı ...

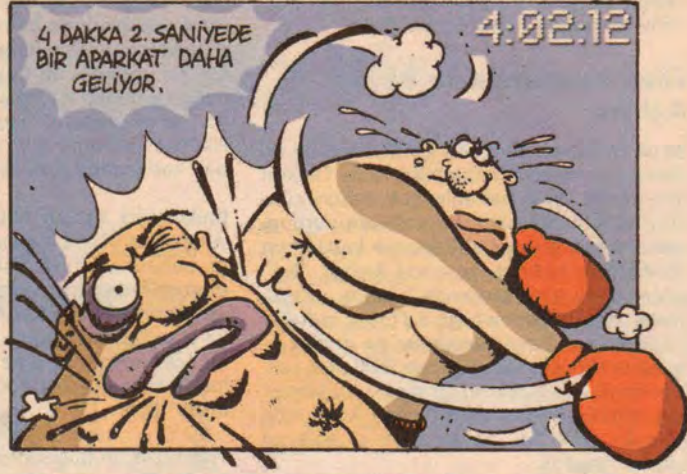
Otuzdokuz ve doksaniki
ne sondur ne de ilki
Bu ölüme layık mı ki
Erzincan'ın güzel halkı ...

Ağla, sızla, türkü yak
Sırtın kavi karnın tok
Sallan Erzincan, sallan
Benden sana fayda yok"
-Remzi Koç

"Ağlayın sular yükselsin belki kurtulur ge-
mi."

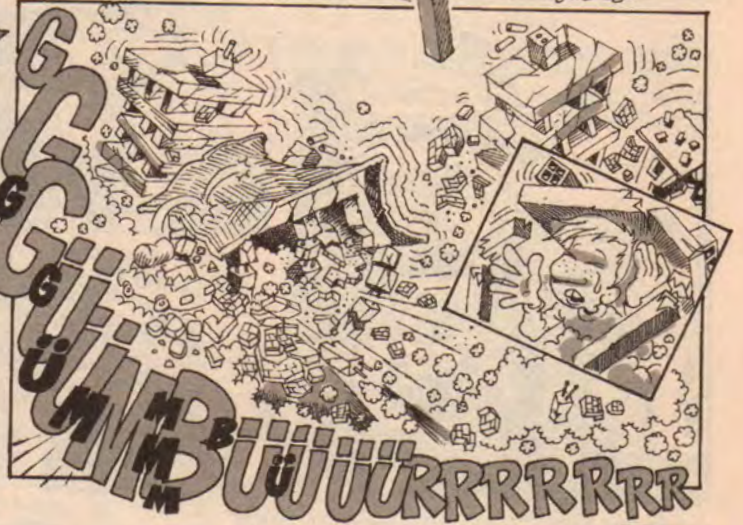
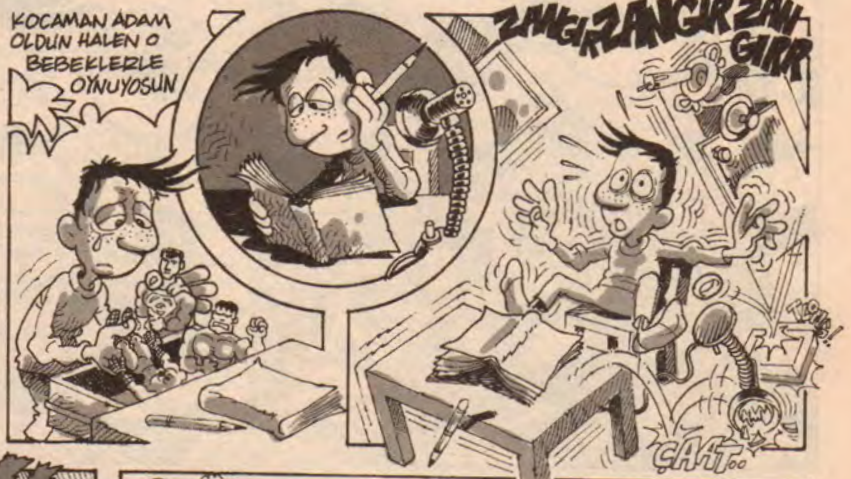
yedi nokta iki

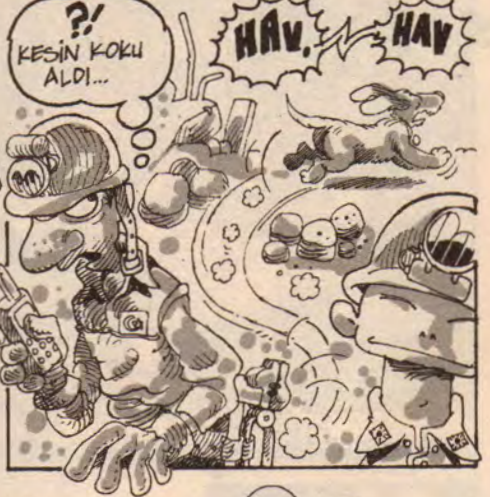
Emirhan Perker

KAHRAMANLAR DA BAZEN İŞE YARAR!

Can Baytak

YAŞADIKLARI MUCİZELERLE ENKAZ ALTINDAN ÇIKAN TÜM ALİ'LERE, MURAT'LARA, AYŞE VE ZELİHALARA İTHAFEN...

Öykü: BAŞKA BİR İNSAN

METİN FIDAN

Ben de herkes gibi, beklemek-ten sıkılmıştım. Sonsuza dek sürecek gibi hissediyordum bazen! Sonra, neyi beklediğimi, hattâ beklemenin kendisini de unutarak normal hayatıma devam ediyor, arasıra iğne batması gibi küçük iğrenç şoklar halinde tekrar hatırlıyordum. O anlarda, aynı şu anda karşınızda yaptığım gibi, beklediğim o şeyin ismini bile ağzıma almıyor, ondan açık bir dille söz etmiyordum. Böylece, beklemek bir ölçü kolaylaşıyor, bir sonraki zorlu hatırlayışa kadar durumu ustaca geçiştiriyordum.

Karşı koyamadığım bazı güçlü ve ısrarcı hatırlayışlarda; kendime sorduğum, en zor, en başarılı, sadece sorabilmekten bile gurur duyduğum şey şuydu: "Nereye gidecektim!?" Evet, özellikleri arasında "deprem kuşağı" olmak da bulunan, Allahın cezası bir kara parçasında yaşıyordum! Oldu ki, karar verdim (bir gazetenin bilim-teknik ekinde gözüme çarpmıştı: Einstein'ın hayatta en sevdiği üç şeyden biri "birşeye karar verebilmekmiş!") oldu ki bunu başardım ve kararımı verdim. Gene de, kolay mı gidebilmek? Diyelim, dörtte üçü zaten deprem tehlikesi bölgesinde bulunan ülkede, sağlam basabileceğim bir toprak parçası buldum ve gidip yerleştim. Peki, arkadaşlarım olmadan nasıl yaşarım ben!? Zaten kolay arkadaş edinebilen birisi değilim; elde olanları da bu korku yüzünden kaybetmeyi kendime yediremiyorum! İyi ki sürekli beraber yaşamak zorunda olduğum, şu bildiğimiz anlamda bir ailem yok. Annem, tepelerine göktaşları düşse gelmez zaten, bırakmaz evini! Ben biraz zorlasam, o da biraz daha akıllıca bir laf edecek olsa "Başa gelen çekilir oğlum, ne yapalım, kader" der, bu vakum etkisi yaratan tuhaf sözle, tüm ısrarımı oracıkta kurutup bitirir. İyi ki evlenmemişim de. Gerçi o durumda, bir aile reisi olarak bana inanılması, "onların" güvenliğini düşündüğüm için benimle gelmeleri gerekirdi. Yine de, kafasız bir kadına çatarsam, çocuk çocuk beraberce şehri terk etmemiz konusunda sorun yaşanabilirdi. "Alt katlar", "üst katlar" da doyurucu çözümler gibi

görünmüyordu bana. Gerçek deprem güvenceli bir konut ise, bizim ulaşabileceğimiz birşey hiç değildi. Onlarca hayalin arasındaki başka bir keyifli hayâldi sadece o! Kısacası, tek başıma olduğum halde bile, şurdan şuraya çekip gidemiyordum. Atalarımız, eski insanlar; onlar nasıl becermişti peki! Doğaya karşı duydukları korku ve gerekli saygı ile, olası tehlikelere karşı binlerce kilometre göç edip durmuşlardı. Adamlar, sıcakta dahi soğuga koşturmuş, üşüyünce de geri dönmüşlerdi. Hayvanlar bile beceriyordu bunu! Ah şu güçsüz, medeni insan, zavallı aptalcık. Onu bozan, hep şu "düzen" takıntısı! İki dakika soluklanmaya görsün bir yerde, hemen sahipleniyor, kaba basit kurallarla bir düzen oluşturuyor; o mola yerine dair anılar bile yavaşça şekillenmeye başlıyor.

Bunların çoğu, şurda burda duyduğum, birazı da okuduğum şeyler. Benim zihnimden çıkarak büyümüş düşünceler olsaydı, belki beklemek dışında sahici ufak adımlar atabilirdim. Ama her zamanki gibi, en iyi yaptığım şeyi yapmaya devam ettim, çaresizce. "Bekleme"nin, sınırlı sayıdaki güzelliğinden bir tanesi de bu: "Yapıyormuşsunuz," "ediyormuşsunuz" hissi veriyor. Vücut ve beyin motorundan gelen, belirgin bir "çaba harcama" gürlütüsü işitilmiyor. Çoğu zaman, sessizlik. Tatlı bir kabulleniş. Hiçbirşey yapmamak ile beklemek, aynı eylem olarak kabul görüyor zaten birçok kişi tarafından! Bu açıkgozluluk yetmezmiş gibi, bir de bu aldatıcı durumu taçlandırma, yüceltme hevesi ortaya çıkıyor: Adına "kadercilik" denilen şeye uygun olarak; ve her insana göre değişen bir inanç maskesi ile, tüm acıtıcı sivri köşeler yontuluyor, daha yenilir yutulur bir gerçeklik oluşturuluyor! Ne yazık ki, bu gizli saklı hevesler, bilinçli veya refleks karşı koyuşlar, hiçbir; beklenen şeyin bir gün gelmesine engel olamıyor!

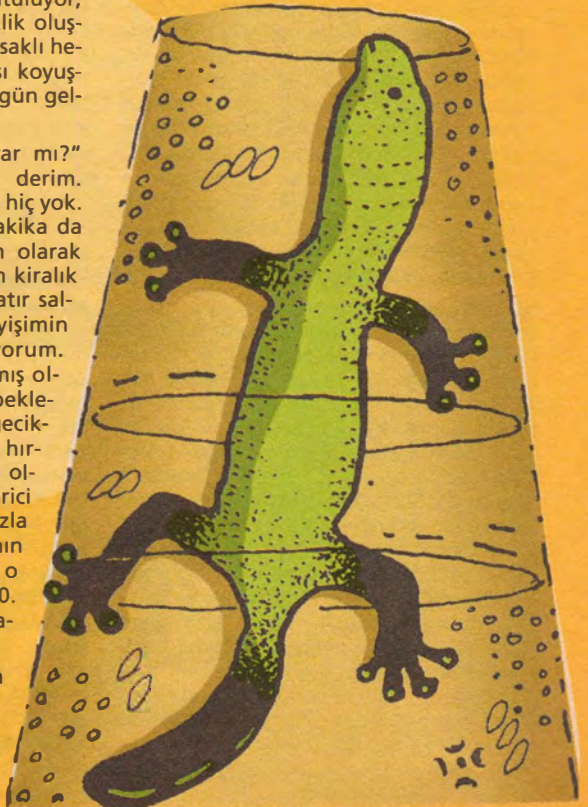
"Bekleyişin bir ortası var mı?" deseniz, "bence yok" derim. Başı da yok, sonu da yok, ortası hiç yok. Yüzyıl da bekleseniz, onbeş dakika da beklesiniz, yoğunluk ve kıvam olarak aynı şey. O yüzden, oturduğum kiralık kat, mahalle, tüm şehirden çatır çatır salınmaya başlandığında, bekleyişimin hangi evresindeydim, bilmiyorum. Belki bu talihsiz gün yaşanmamış olsaydı, bir elli yıl daha rahatça bekleyebilirdim. Belki de, çoktan gecikmişti. Sıkıntılı, acı verici ve ruh hırpalayıcı bu bekleyişin, kıcı-başı olmasa bile; başka bir hayret verici özelliği bulunduğu açıklı. Fazla geçmeden, ilk başta bir rüyanın başlangıcı olduğuna sandığım o anlarda, büyük Sarsıntının 10. dakikasında söylendi bunlar bana.

Sokaktan biraz hızlıca Stüp kamyonu geçerken bile, asfaltın o sarsıntılarını tüm yüreğinde hisseden bir "büyük korunmasız şehir" va-

tandaşı olarak, bu beklenen asıl sarsıntı kalpten nasıl gitmediğime şaşıırıyorum. Ama "çok az kalmış!" Pamuk ipliğiyle tutunmuşum. "Bekleyişimin" tuhaf özelliğini bana açıklayan kişiler söyledi bunu da. ("Kişi" tanımlamasını, onlar da uygun bulmuştu! Yaratık, Uzaylı, Cin, Mahluk, Organizma, yeterli olmamıştı. "Kişi," en samimi olanı gibiydi. Zaten bu konuda fazla konuşamadık hiç.)

Gene bir kamyon sarsıntısı olduğunu düşünerek, on saniye sonrasında korkulu gerçeği kabul ettiğim andan; üzerimde soğuk bir beton kütlesiyle hareketsiz uzandığım anlara kadar; ağzım durmamıştı. Övgü ve sövgü sözcüklerini, aynı anda telaffuz etmişim! Kişi'ler, öyle söyledi: Yaratıcıma, hem şükretmişim, hem isyan etmişim, o bitmek bilmeyen dakikalarda.

"Hatırlamıyorum. Evet, kendimi kaybetmiş gibiydim. Yoğun bir öfke de vardı, umut da. Kabulleniş de, çıldırma da. Ama kelimesi kelimesine anımsamıyorum ağzımdan çıkanları. Peki, bu ne anlama geliyor yani?" diye sorduğumda, çok azını kavrayabildiğim (içinde sadece ruh-algı-uzay-zaman gibi kavramlar tanıdık gelen) bir yığın karmaşık teknik izahatta bulunuldu. Kişi'lerden biri, (bana hiç bakmayan, yüzü güneş gibi parlak bir gezegene dönmüş olan) anlayabileceğim şekilde basitleştirdi. Kendi cümlelerimle söylüyorum: "Bu tür, tamamen farklı, hattâ zıt iki duygunun, aynı anda yoğun bir şekilde açığa vurulması, "zaman ve mekanda tuhaf bir yirtık oluşturuyor"muş! O zıt iki duyguya yürekten inanılıp, ikisinin de aynı anda sahiplenilmesi, orta noktadaki bir durağanlıktan çok, aksine inanılmaz enerji açığa çıkarıyormuş. Şimdilik bizlerin işine yaramayan bir enerji. O kişiler"e yaranan, uzaklardan duyulan bir bilgi: Bir sinyal!"

Üzerimdeki ağırlığı, kaldırmışlardı. Kişilerin yanında, yukarıydım. O garip dakikalarda, bundan daha tuhaf ne olabilir ki diye hissediyordum ama, gerçekten daha tuhaf birşey farkettim yine. Bir yere götürüyordum, bu belliydi! O anlarda, yukarıda bahsettiğim, "doğal afet korkusuyla başka bir kente göçme" şeklindeki fantastik plânımdaki, arkadaşlarımdan, alıştıklarımdan ayrılma korkusunu hissettim! Belki birer uzaylı, garip, yarı düşsel-yarı zihnimin kurgusu yaratıklar, belki bilmediğim uzak bir ülkenin insanları, bu yabancı "Kişi"ler, beni büyük bir tehlikenin içinden çekip alsalar da (artık koptuğunu düşündüğüm bacağımı saniyeler içinde iyileştirmişlerdi) gene de, müthiş bir zehirli hüznü vardı üzerimde. Bildiklerimden, inandıklarımın, sevdiklerimden ve alıştıklarımın uzaklaştığını düşünüyordum! Evet, yıllardır ben de kurmuşum bunları; uzak gezegenlerden gelen, becerikli ve iyi niyetli uzaylıları; olağanüstü bir teknolojiye ve uygarlığa sahip yabancıları, ben de hâyâl etmişim hepsini. Ama gene de, onlarla beraber acayip bir yere gidiyor olmak ürkütüyordu.

Bana, uyanmışım-kalkmışım gibi (24 saat) gelen bir sürenin ardından, gitmek de sonlandı, geri dönüş de bitti. Kelimenin tam anlamıyla, "ortada kaldığımı" hissettim! "Peki neden kurtardınız betonun altından o zaman!?" diye bağırarak istiyordum, ama buna gerek yoktu. Kafamda düşünüp de ağzımı açar açmaz, sorduklarıma duygusuzca, en uygun yanıtı yapıstırıyorlardı. Hattâ bazen bu uygun, hep gibi mükemmel hazır yanıtlar, sormaya hazırladığım birkaç sorumun birden yanıtı oluyordu ki, sessizce havaya bakıp, cümledeki o doğru ve güzel anlamaları ayırıstırıyordum! Bütün bu güzellikleri ve doğruluklarına rağmen, Kişi"ler duygusuzdular. Verdikleri son cevap acımasızcaydı! "Evet, vücudumu ve beynimi incelemek için almışlardı beni. Yıllarca Beklenen"in gerçekleştiği o büyük korku anındaki, isyan ve şükretme karışımı çığlıklarım, başka çok az kişinin yansıtabileceği bir sinyal oluşturmıştı onlar için. Zaten farklı zamanlarda, birçok "insan" için bunun yapıldığını da söylediler. Sadece farklı bir coğrafyadanmışım! "Kabulleniş, kader, inanç, isyan, sığınma" gibi değişik insan kavramlarını inceleyecekleri, tuhaf bir coğrafya!

// Manyak mısınız, ben ne olucam!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. Belki bir kepçe üzerimdeki betonu ucundan kaldırmaya başlayabilir, belki bir delik bulur oradan sürünerek yırtardım aşağıda. Ama bunların, burada yaptığı alçaklıktı! ("saf doğruluk") terbiyesizlikti! Dünyada pek çok insanı derinden etkileyip, bir şekilde kalbini kırabilecek sözlerin hiçbir tanesi, bu kişiler"in kılını kıpırdatmadı. İyilik yapıyorlar diye safca düşündüğüm yaratıklar, buz gibi vicdansızdılar. Uzatmıyayım, söyledikleri delice şey şuydu: İncelemeleri bitmişti. Cansız bedenimi aşağıya geriye, debelenen ruhumu da uzağa fırlatacaklarımı. Çöp gibi! Portakalın içi emilmiş, dışı ısırlmış posası gibi.

// Olmaz!" dedim. "Ne hakkınız var buna!?" Çaresizlikten, bana

göre mantıklı cümleler kurup duruyordum. "Başka bir seçenek daha olmalı!", "Kafayı yemişsiniz siz.." Sert duvardan seken yumuşak lastik toplar gibi, bu cânim soruların hepsi, gene kafamın içine dönüyordu. Ayakta duruyor olmalıydım. Bulunduğum yerde tuhaf bir çekim vardı. Ve ne metal, ne de birçok bilimkurgu filmindeki gibi yapışkandı etraf. Bir plastik duygusu hissediyordum. Ama, petrolden imal edildiğini bilmesem görüp görebileceğim en harikulade plastik diyeceğim bir madde! İçinden gizemli bir şekilde, müthiş parlak bir ışık geçiriyordu. Kişi"ler, farklı renkte ışıkların ardındaydılar. Nereye dayalı duruyorum acaba diye, tatlı ışık sisinin arasında etrafımı yokladığımda; bu kez metal gibi, sert alüminyumdan ama üzeri tül-bent cinsi bir koruyucuyla kaplandığını düşündüğüm, havada asılı duran üçgen bir nesneye dokundu elim. Bütün bu kıpırdanmaların sırasında, çaresizce söylemeye devam ediyordum. "Bunu yapmaya hakkınız yok!", "Belki sizin orada işinize yarayabilirim?" İki "kişi", bana bakmadan aralarında iletişimi kurmaya çıktılar. Bana dönerek, az önce söylediğimin mümkün olduğunu söylediler. "Başka bir seçenek daha olmalı!?" şeklindeki sorumun, bir cevabı varmış. Bugüne kadar çok az istenildiği ve kendileri de anlamlı bulmadıkları için, pek yapmıyorlarmış bunu. Eğer istersem, on saniye içinde, biz insanların "Reenkarnasyon" dediğimiz işlemi gerçekleştirebileceklerini söylediler. Nasıl bir yeni insan ve yeni yaşam dilediğim de bana kalmıştı!.. Reenkarnasyon hakkında, kulaktan duyduklarım dışında birşey bilmiyordum. Herhangi bir yan etkisi mevcut mudur, ahlâki, teknik sakıncaları nedir, sormadım birşey. Balıklama atladım! İyi ki de yapmışım. Açıkçası, şu anki yaşamımdan çok memnunum.. Pek az insan, yaşamından sahiden memnundur!

Kişiler"in önerisini kabul ettiğim anda, kendimi, büyük yağlı boya tablolar, kıvrılarak havaya uzanan süslü heykellerle dolu, zemini basmaya kıyamayacağım bir doğallıktaki pahalı ahşapla kaplı, kocaman bir salonda buldum. İlk aklıma düşen; birazdan, yemeğe önemli misafirlerimizin gelecek olmasıydı. Yeni hayatım için; ülkede "fantezi müzik"de denilen, çok popüler ve para eden bir müzik alanında şarkıcı olan, zaman zaman televizyonda sunuculuk, oyunculuk ve şimdi hatırlamadığım başka tuhaf, para eden işler de yapan, ülkenin yönetim katında hatırlı tanıdıkları bulunan ünlü bir insanın, çok sevdiği öz kardeşi olmayı seçmiştim. Gerçek anlamda çalışmam bile gerekmiyordu. Ağbimin, birazdan burada olacak, kimisi hükümete görevli, hatırlı bürokrat tanıdıkları için tüm sofrayı düzenleme işi bana aitti ama. Bu tür konularda bana güveniyordu! Onun yüzünü kara çıkarmadım. Şehrin iki yakasına, yedi tepesine, ayrı araçlarla, ayrı adam-

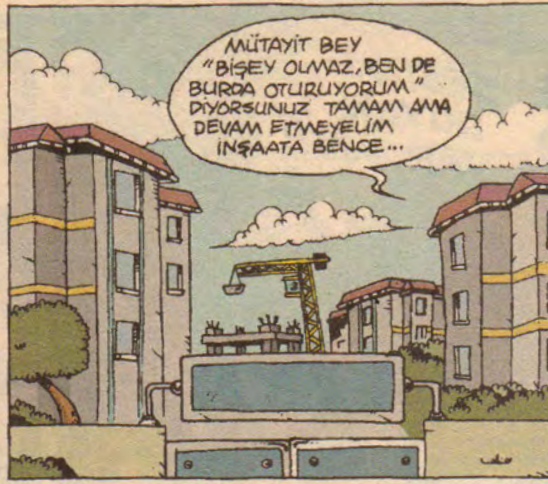
lar yolladım. Kel kafalı, sırça bıyıklı şu herif (birşeyin bakan danışmanı mıydı neydi hatırlamıyorum) yalnızca Pendik civarındaki özel kasaplarda hakkisi satılan "Kuru Et"i çok seviyormuş. Onu bile gün içinde buldurup getirtir. Yemek ve muhabbet, çok keyifli geçmekte. Ağbim, parasını verip çekmeyi (çektirmeyi) düşündüğü sinema filminden söz açtı. "Ağbi, Van Dam"ı oynatalım mı parasını verip, valla harika olur!?" diyecektim ama, yaşımla onlara göre ufak olduğundan çok lafa girmiyordum. Ama bu değerli, zeki insanların konuşmalarını dinlemek, sadece aralarında bulunmak, bu camiadan olmak bile inanılmaz hoşuma gidiyor!

Bol bol, beş kilo olarak, üç kilosunu sofraya koydurttuğum etten koca bir lokmayı ağzında eritip kaybeden bürokrat: "Şu deprem de, tam sırasını buldu" dedi. Gerekli bir saygı ve samimiyeti aynı anda gösterebilen sevgili ağabeyim, "Fırsat budur diyip, sizi de yıpratıyorlar dii mi ağbi?" dedi, "Yok, yardım yetersizmiş, yok hükümet çaresizmiş, şerefisz provaka, pröw? pravekatörler!.. Hızla tatlıya geçen yetkili ve hatırlı ağbimiz, "Yok, iyi böyle aslında, onu kastettim ben!" dedi. "Arada birçok önemli mesele, buharlaşıp gidiyor. Koskoca bir devlet, bilinen bir tehlikeye karşı, yıllar boyu nasıl önlem almasın ki. Ama bu tür, doğal afet gibi büyük korkuları halkın üzerinde canlı tutmak, her hükümetin işine gelir. Tükenmek bilmeyen yıpratıcı bir bekleyişle, can telaşına düşüp, ruhen hırpalanan vatandaşı, normal bir yaşamdaki normal birçok hakkını da aramayı unuttacaktır artık. Bu hep böyle olmuştur dünyada. Biz de bu doğal sigortayı görmezden gelemeziz."

Bu sofrada bulunmak, hoşuma gidiyor. Hepsini özü-sözü bir, harika insanlar! Aralarında bulunduğum, onlardan birisi ve ağbimin kanından olduğum için her dakika şükredesim geliyor. Başka bir insan olmayı aklımdan bile geçiremezdim!

mühahit

güven bilge

devamı arka sayfada...

SİMDİ
BURDAN
KURTUL...
MAYA
BAKİİM...
KENDİMİ
SADECE
BEN KUR-
TARIRIM
ÇÜNKÜ...

SESİMİ
DUYAN
VAR MI!!?!

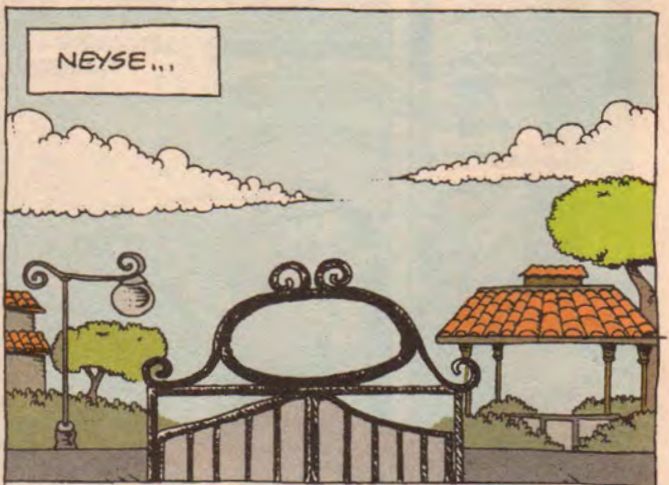

BAGIRSAM MI?...
BAGIRIRKEN SOLLUK
BORUSU DAHA GENİŞ
OLUR... TOZ YUTMAK
İSTEMEM ŞİMDİ DOĞRU-
SU...

KURTARIĞAZ SENİ!! KIPIR-
DAMA AMA... MAKİNELER
GELCEK... DAYAN, BİŞEYLER
DÜŞÜN. HAREKET
ETME!!

SEN NE ANLAR-
SIN!! TOPLAR DA-
MARLARIMDAKİ
TOPAKLANMAMASI
İÇİN BACAAMI
ŞÖYLE ALIP...

NEYSE...

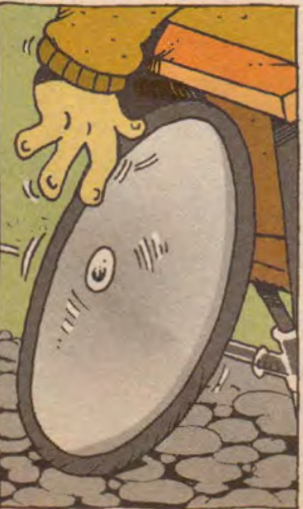
DEMİK Kİ BACAĞIMIN
ÜSTÜNDEKİ BETON
KÜTLESİNİN MUKAVEME-
Tİ... ÇOK ŞEY DEĞİL...

YANLIŞ
YAPI-
YORSUN,
ÖYLE
OLMAZ
Kİ!!

KUMA VURULURSAN YIKILIR
HEP... VURMANA GEREK
YOK...

SİĞİR!!

KUMU CAMIN İÇİNE
KOYMAZSANIZ OLMAZ Kİ...
HIÇ MI KUM SAATİ GÖRME-
DİNİZ? KUM SAATİ KUMUN
İÇİNDEKİ MİNERALLER... (FADE OUTA
BİTMEK)

Van'daki depremde Cemo ve Dayı'yı kaybettik

Bu arada Van'da meydana gelen ikinci deprem büyüklüğündeki artçılara yakalandık. İnsanların çaresizce enkaz başlarında saatler, hatta günlerce beklemesine tanıklık ettik. Erciş'ten kötü haberlerden çok mucize haberlerine tanıklık ettik, Azra bebek, Serhat ve İmdat'ın saatler sonra enkaz yığınlarından çıkan temiz yüzlerine ve bakışlarına tanıklık etti ve Türkiye ile paylaştık. Ama ikinci deprem'de 2 can

verdik. Cemo (Cem Emir) ve Dayı (Sebahattin Yılmaz) enkaz altında bıraktık. İlk gün onları enkaz başında beklerken, protestoya müdahale eden polislin gazını yedik, arama kurtarma ekipleri ile birlikte. Yine yılmadık bekledik, bekledik. Telefon sinyal veriyor dendiğinde daha da umutlandık. Ancak, geçen saatler ve otelin yıkılışı biçimi umutlarımızı azalttı. Sonunda iki arkadaşımızın, cansız bedenini teşhis etmek bana düştü. Bu bana çok koydu, Cem'le gittim Van'a Cem'siz döndüm. Babasını Cem'le döneceğim diye teselli verdim ama, morgun önünde babasının bana, "Ferit bana Cem ile döneceğini söylemişsin ama oğlumun cenazesini verdiniz" deyişini belki hayatımı boyunca unutmayaacağım.

Ferit ASLAN

ATOM

Sayı: 1 (Özel Sayı)
2 Aralık 2011 Perşembe

Aylık Yaygın Süreli Yayındır

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi ve Genel Yönetmen:
Tuncay AKGÜN

Yazışları Müdürü: Zafer AKNAR

Editör: M.K. Perker

Art Direktörler: Murat Yüceşan,
Fikret Özdemir, Tonguç Karakoç

Kaligrafi: Fatih Kaan

Satış: Ayhan Düz

Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok.

No:14 Beyoğlu/İstanbul.

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat)

Fax: 0.212.245 38 06

Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65

Baskır: LeMan Matbaası

Adres: Aliminyumcular Sanayi Sitesi

C-5 Blok No: 7-8

Hadimköy/İST. Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx).

Genel Dağıtım: D.P.P A.Ş

YAY-SAT, BAŞ BAYİLER, SON SATICI
VE TÜM DAĞITIM EMEKÇİLERİNE;
BU ÇALIŞMAYA VERDİKLERİ MÜHİM
DESTEKTEN DOLAYI ÇOK
TEŞEKKÜR EDERİZ!

atomatikaper@hotmail

POLYANNA İDRİS

EMİR
SAGLAM
&
GÖKHAN
AKBABA

BİR ZAMANLAR TÜRKİYE ADINDA, FAY HATTI ÜZERİNDE
BULLUNAN BİR ÜLKE VARMİŞ...

BU ÜLKENİN POLYANNA İDRİS
ADINDA BİR İÇİŞLERİ BAKANİ
VARMİŞ...

KÜRT
SORUNU
GÖREMİ-
YORUM!

GÜNLERDEN BİR GÜN İDRİS'İN
GÜZEL ÜLKESİNİN GÜZEL ŞEHİRİ
VAN'DA DEPREM OLMUŞ...

POLYANNA İDRİS BU DURUMA
ÇOK ÜZÜLMÜŞ...

UVAAAG!
UVAAAGG!
!...

ÇOK GEÇMEDEN VAN'A YARDIMLAR YAĞMIŞ VE
İDRİS BU DURUMA ÇOK SEVİNİMİŞ...

HEYOO!.. SARAY
GIBİİİ!..

GEL ZAMAN GİT ZAMAN VAN'A
KIŞ BASTIRMİŞ...

İDRİS'İN SARAY DEDİĞİ ÇADIRLAR SOĞUK
GEÇİRMEMEYE BAŞLAMİŞ...

HALBUKİ SARAYLAR SOĞUK
GEÇİRMEDİ...

VE SARAYLAR, İÇİNDE SOBA YAKILINCA ÇOCUKLARA MEZAR OLMAZDI...

İDRİS TÜM BUNLARI DÜŞÜNÜRKEN
YAVAŞ YAVAŞ UYKUYA DALDI...

VE BATARKEN GÜNEŞ ARDINDAN TEPELERİN,
GELDİ VEDA VAKTİ POLYANNA İDRİS'İN...

GUZZZ...
KÜRT SORUNU
YOK! GUZZZ...
VANLILAR SARAYDA...
GUZZZ!..

FIN!
2011